

andre Retsregler for Anvisningen end for Betslen. Men den vigtigste Grundregel bliver den samme for en Check som for en Betsel, nemlig den, at Udstederens og Endossenternes Ansvar i begge Tilfælde er det samme.

Jeg skal nu i Korthed gennemgaa de enkelte Paragraffer og fremhæve deres væsentligste Indhold. I § 1 er der givet Regler for den formelle Affattelse af en Check. I Spidsen er der sat det, at den skal indeholde „udtryffeligt Benaevnelse af Check, indført i selve Teksten“. Denne Bestemmelse svarer ganske til, hvad der gælder med Hensyn til en Betsel. Kun naar Ordet Check udtryffeligt er nævnt, ville de Retsvirkninger, som fastsættes i Loven, indtræde. Derved forebygges det, at en Mand muligvis uden at vide, hvad han gør, kan komme til at paatage sig Forpligtelser, som han ikke har tænkt sig. Altsaa, ved at udstede en almindelig Anvisning, ligesom hidtil, kommer man ikke ind under Lovens særlige Regler; kun naar man udtryffeligt benytter Ordet Check, indtræde de særlige Retsvirkninger. Der næst følger i Paragraffen en Bestemmelse, som min ærede Sidemand, Sprogudvalgets ærede Formand (Trier), øjeblikkelig med sit skarpe sproglige Blik er slaaet ned paa. Der staar, at Checken skal indeholde „den Pengesum, der skal betales“. Naar, det kunde maaske endda tænkes, at et Stykke Papir kunde indeholde en Pengesum. Værrer er det maaske, naar det længere nede hedder, at den ogsaa skal indeholde „det Sted, hvor Betalingen skal ske“. Man vil muligvis kunne sige, at dette ikke er noget særlig smukt eller logisk Lovsprog. Men til Udfyldning maa tjene, at det er ordret optaget efter Betselloven. Vi have under Udarbejdelsen af Lovforslaget meget vel været opmærksomme paa, at der, sproglig set, kunde indvindes noget inod denne Udtryksmaade, men vi have ment at burde holde os saa vidt muligt til Teksten i den en Gang vedtagne Betsellov; det er Grunden til, at disse Udtryk ere blevne bibeholdte. I det hele indeholder § 1 væsentlig kun Bestemmelser, som ere i Overensstemmelse med Betsellovens Bestemmelser. — I § 2 udtales det, at „en Check kan lyde paa Betaling til Hænderhaveren“. Dette kan, som bekendt, en Betsel ikke. Men det er hensigtsmæssigt, ligesom det ogsaa er almindelig Regel i Udlandet, at den Slags Pengeanvisninger, som skulle være nemt og bekvemt haandterlige, kunne udstedes lydende paa Hænderhaveren. I Sammenligning hermed foreskriver § 5, at selv om en Check er udstedt til Hænderhaveren, er det intet til

Hinder for, at den ved Endossement gøres betalbar til en bestemt Person. Dette er noget, som utvivlsomt følger i hvert Fald af den hos os gældende Ret. Men man har for at forebygge Tvivl anset det for rettest udtryffeligt at indføre det i Loven. — I § 3 opregnes saa nærmere den Række Regler, gældende for Betsler, som ogsaa finde Anvendelse paa Checks, nemlig Reglerne om Overdragelse af Betsler, om Udstederens og Endossenternes Ansvar, om Betslers Betaling, om Regres paa Grund af manglende Betaling og om Fordringens Præskription. — I § 4 siges det, at Endossement kan ikke gyldig skrives paa en Kopi. Som bekendt kan dette ske for Betslers Bedkommende; der er altsaa her fastsat en afgivende Regel for Checks. Grunden er den, at det, som man bruger en Betselkopi til, er, at kunne foretage en Overdragelse af Betslerne samtidigt med, at Originalen er indsendt til Accept. Men da dette falder uden for det Formaal, som en Check er bestemt til at fyldestgøre, og da Forslagets § 8 tilmed udtryffeligt erklærer Accept af en Check for ugyldig, vil der følgelig heller ikke kunne blive Brug for nogen Kopi af Check. Derimod skal jeg i Sammenhæng hermed bemærke, at Anvendelse af Duplikater er ikke udelukket. Det kan have sin Nytte, naar man f. Eks. vil bruge en Check til Betaling paa et fjært Sted, at man da kan udsædige Duplikater, som kunne sendes af Sted ad forskellige Veje eller med forskellige Poster for at sikre, at et Eksemplar kommer frem i rette Tid. Benyttelsen af Duplikater er derfor ikke udelukket for Check. — I § 6 er det fastsat — i Modstætning til, hvad der gælder for Betsler — at naar en Check er overdragen til Trassaten, til den, som skal betale den, kan den af ham ikke overdrages videre. Det kan en Betsel, saafremt da dens Lovetid ikke er til Ende; men da en Check ikke er bestemt til at være et cirkulerende Kreditpapir, og da dens Formaal er fyldestgjort i det Øjeblik, den indføres af Trassaten, saa følger heraf, at Trassaten ikke kan udgive den videre. Det følger ligeledes af Forholdets Natur, at naar en Check er gaaet over til Trassaten ved Endossement, saa har han ikke noget Regresstrav til Udstederen eller Endossenterne. En Undtagelse herfra er dog gjort for det Tilfælde, at Trassaten har flere Forretningsafdelinger, og Overdragelsen sker til en Afdeling, som ikke er den, paa hvilken den er trukken. Anledningen til denne Bestemmelse er særlig et Tilfælde, som er forefaldet i Sverige, hvorved man er bleven opmærksom paa det ubillige i, at en Bant